

Stopa, ktorú zanechávam

Dnes som išiel s mojou pani na prechádzku. Keď sme sa priblížili k miestnemu lesu, hneď som sa rozbehol. Spôsobila to malá veverička, ktorá okolo mňa prebehla a už aj uháňala ďalej. Ja za to jednoducho nemôžem. Už-už som ju skoro dolapil, keď vyskočila na vysoký konár stromu a ja som skončil v akomsi pichľavom kríku pod ním. Keď som sa odtiaľ vyhrabal von, po veveričke už nezostal ani smrad. Poobzeral som sa okolo seba a vôbec som netušil, kde som. Rozbehol som sa na jednu stranu, potom na opačnú a takto som blúdil možno aj celú hodinu. Nevedel som nájsť cestu späť. Vylákal som sa, lebo som si myslel, že už nikdy neuvidím svoju paničku a ani môj teplý brlôžtek s mäkkou poduškou. V tom som si všimol akúsi stopu odtlačenú v snehu. Skúmal som ju, oňuchával a zistil som, že sa nápadne podobá na moju otlačok mojej labky. Dostal som nápad, že tú stopu v snehu budem sledovať až ma niekam dovedie. Dúfam, že domov. Šiel som teda aj jednej stopy k druhej, od druhej k tretej až som sa ocitol na našom sídlisku. Tu som už vedel, ako sa dostať domov. Okrem toho na mňa volal moja pani, ktorá ma už zháňala. Keď ma uvidela prichádzať, ihneď sa za mnou rozbehla akoby ju osi naháňali. Pocítil som obrovskú radosť a bežal som jej oproti. Dodnes sa veveričiek stránim, aby som sa znova nestratil.